

Φαμπρίσιο Σιλέι

ΕΝΑΣ ΠΑΠΠΟΥΣ ΣΚΕΤΟΣ ΜΠΕΛΑΣ!

Συλλογή
χελιδόνια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

1

Μια περίεργη κάρτα

ΑΥΤΗ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ξεκίνησε πριν από περίπου έναν χρόνο, γύρω στα τέλη Σεπτέμβρη. Ήταν ένα πρωινό όπως όλα τα άλλα. Εγώ, ο αδερφός μου ο Μάρκος, ο μπαμπάς και η μαμά μόλις είχαμε ξυπνήσει και τρώγαμε το πρωινό μας στην κουζίνα.

Ο μπαμπάς ήταν στις μαύρες του επειδή το προηγούμενο βράδυ είχε πάει σ' ένα χωριό για να κάνει μια παρουσίαση σε τριάντα ζευγάρια, μόνο που δεν πούλησε ούτε ένα στρώμα.

«Μάρθα, πήγαινε να δεις αν έχει έρθει ο ταχυδρόμος και φέρε μου και την εφημερίδα μου!» με παρακάλεσε.

Πήγα κι ήρθα τρέχοντας. Ύστερα τον είδα να δαγκώνει ένα κρουασάν με το αριστερό του χέρι και να ξεδιαλέγει τα γράμματα με το δεξί, όπως κάνει πάντα. Από τη μια μεριά έβαζε τα διαφημιστικά φυλλάδια για να τα πετάξει κι από την άλλη τους λογαριασμούς και τις ειδοποιήσεις της τράπεζας, τακτοποιημένους σε δύο ξεχωριστές σειρές. Μόνο που αυτή τη φορά υπήρχε και μια καρτ ποστάλ με μια ωραία κοπέλα που φορούσε το μαγιό της και χαμογελούσε μπροστά από κάτι φοίνικες στην παραλία ενός νησιού.

Εγώ και ο Μάρκος την είδαμε μόλις ο μπαμπάς γύρισε την κάρτα από την άλλη και βάλουμε τα γέλια. Ποιος μπορεί να μας έστειλε κάτι τέτοιο; Ο μπαμπάς κοίταζε κι εκείνος, με ένα τεράστιο ερωτηματικό ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του. Σήκωσε τα γυαλιά του ως το μέτωπο, διάβασε το μήνυμα από την πίσω μεριά κι αμέσως άλλαξε χρώμα. Είχε γίνει άσπρος σαν το πανί.

Το κρουασάν που κρατούσε μπροστά στο στόμα του έπεσε μες στον καφέ του και το καθαρό του πουνκάμισο, που μόλις το είχε φορέσει για να πάει στη δουλειά, γέμισε με καφετιές στάμπες. Ούτε που το πήρε είδηση. Ξαφνικά έδειχνε σοκαρισμένος. Η μαμά έβγαλε το μακροβιοστικό τوست της από την τوستιέρα, γύρισε το κεφάλι από την άλλη, τον είδε έτσι και τον ρώτησε αργά αργά, λες και φοβόταν την απάντησή του: «...Τι συμβαίνει; Άσχημα νέα απ' την τράπεζα;».

Από τότε που ο μπαμπάς άρχισε να πουλάει λιγότερα στρώματα, ότι ειδοποιήσεις μάς στέλνει η τράπεζα τις θεωρεί τρομερά σημαντικές. Για να ισορροπήσουμε, ο μπαμπάς επένδυσε όλες μας τις οικονομίες σε μετοχές

δεν ξέρω κι εγώ ποιας ανερχόμενης χώρας, σίγουρος ότι θα βγάλει όσα χρήματα χρειαζόμαστε για να φτιάξουμε το σπίτι μας, να πάμε διακοπές και να μας στείλει στο πανεπιστήμιο. Διαβάζει, ενημερώνεται, έχει φίλους που παίζουν στο χρηματιστήριο..., τέλος πάντων, μη σας

τα πολυλογώ, νομίζει ότι είναι ο μάγος των οικονομικών. Η μαμά όμως δεν είναι και τόσο σίγουρη και ζει πάντα με τον φόβο της χρεοκοπίας.

«Λοιπόν, τι συμβαίνει;» επέμενε.

Μόνο που εκείνος δεν την άκουσε ούτε τη δεύτερη φορά. Είχε κιόλας σηκωθεί, περπατούσε πάνω κάτω σαν τον Σκρουτζ στα κινούμενα σχέδια όταν ψάχνει να βρει μια ιδέα κι έπιανε νευρικά το κάτω χέιλος του και μουρμούριζε. Εγώ κι ο Μάρκος κοιταζόμασταν και παρακολουθούσαμε τη σκηνή βουβοί σαν ψάρια. Πρώτη φορά τον βλέπαμε έτσι.

«Τι συμβαίνει;» του φώναξε για τρίτη φορά η μαμά, όλο και πιο ανήσυχη. «Καταστραφήκαμε;»

Ακούγοντας τις φωνές της μαμάς, ο μπαμπάς τινάχτηκε ολόκληρος, της έδειξε την κάρτα πάνω στο τραπέζι κι αναστέναξε, λες και της ανακοίνωνε το τέλος του κόσμου: «Κάτι χειρότερο: ο πατέρας μου!». Ύστερα κοίταξε εμάς και πρόσθεσε, κοιτάζοντάς μας με ένα ύφος σαν να μας λυπόταν: «Παιδιά, φοβάμαι πως έρχεται ο παππούς σας!».

2

Έρχονται οι Ούννοι

Η ΔΑΣΚΑΛΑ ΜΑΣ ΜΙΛΗΣΕ στο σχολείο για τον Ατίλλα, τον βασιλιά των Ούννων, και για τους Ρωμαίους, που, μόλις έμαθαν ότι πλησίαζε στην Ιταλία, το έβαλαν στα πόδια τρομοκρατημένοι. Το ίδιο ακριβώς έγινε και στο σπίτι μου.

Η μαμά ούρλιαξε: «Ο πατέρας σου! Ο πατέρας σου! Πόπο, τι κακός μπελάς, τι συμφορά μάς βρήκε! Σου ορκίζομαι ότι δεν πρόκειται να πατήσει το πόδι του στο σπίτι μου!».

Αυτό ακριβώς είπε: «Τι κακός μπελάς, τι συμφορά!».

Ο μπαμπάς καθόταν με το κεφάλι σκυφτό και τους ώμους ανασηκωμένους: «Μα, αγάπη μου... πατέρας μου είναι!».

Είχαν ξεχάσει εντελώς εμάς. Ήταν λες και δεν υπήρχαμε. Στα δέκα μου χρόνια δεν τους είχα ξανακούσει ποτέ να φωνάζουν, και τώρα τσακώνονταν σαν αφηνιασμένες κόττες.

«Να τον χαιρέσει μετά απ' ό,τι έκανε στον γάμο μας! Μετά από όσα σου 'χει κάνει εσένα! Για να μην πω τι τράβηξε η μητέρα σου εξαιτίας του! Αυτός δεν είναι άνθρωπος...

αγριάνθρωπος είναι! Κάνε ό,τι θες... εγώ θα πάρω τα παιδιά και θα πάω στη μάνα μου!»

Εγώ κι ο Μάρκος, που πέρσι ήταν μόλις πέντε χρόνων, κοιταχτήκαμε έκπληκτοι. Η αλήθεια είναι ότι οι γονείς μας δε μας είχαν μιλήσει ποτέ για τον παππού, τον μπαμπά του μπαμπά μας. Όποτε ρωτούσαμε κάτι, μας απαντούσαν γενικά κι αόριστα και στο σπίτι δεν υπήρχε ούτε μία φωτογραφία του για δείγμα.

«Αγάπη μου» της είπε ο μπαμπάς ντροπιασμένος. «Σε παρακαλώ, όχι μπροστά στα παιδιά!»

Και τότε η μαμά, λες και μόλις εκείνη τη στιγμή θυμήθηκε ότι υπήρχαμε κι εμείς, αναστέναξε και είπε: «Τι κάθεστε κι ακούτε; Κλείστε τ' αυτιά σας! Εμπρός! Ντυθείτε να σας πάω σχολείο! Και μην αρχίσετε τις ερωτήσεις, συνεννοηθήκαμε;».

Μόλις όμως μπήκαμε στο αμάξι, στο μυαλό μας στριφογύριζαν δεκάδες ερωτήσεις. Αρχίσαμε να ψιθυρίζουμε ο ένας στο αυτί του άλλου τις απορίες μας, ώσπου η μαμά, κοιτάζοντάς μας με δολοφονικό βλέμμα από τον καθρέφτη, μας έβαλε τις φωνές: «Ησυχία! Απαγορεύεται και να μιλάτε και να ψιθυρίζετε! Πρέπει να σκε-φτώ... να σκε-φτώ!».

Το σκέφτηκε, το ξανασκέφτηκε και αποφάσισε ότι εγώ δεν μπορούσα να λείψω από το σχολείο επειδή είχαμε επαναληπτικά διαγωνίσματα: μαθηματικά, ιστορία και αγγλικά. Ο Μάρκος είχε να πάει στον παιδίατρο κι εκείνη να φτιάξει τον κήπο και τα μπονσάι, γιατί ακόμα έκανε πολλή ζέστη. Πλησίαζε Οκτώβρης. Έπρεπε να τα ποτίσει, να τα μεταφέρει στο θερμοκήπιο, να τα κλαδέ-

ψει, να τα μεταφυτεύσει, να βγάλει τα σύρματα από τον κορμό τους... Με λίγα λόγια, ούτε κουβέντα να φύγουμε.

Η μαμά ιδρωνε, ξειδρωνε, εκνευριζόταν, επαναλάμβανε τις σκέψεις της και χτυπούσε τις γροθιές της στο τιμόνι. Σε ένα φανάρι χτύπησε με δύναμη το κλάξον, κάνοντας την ηλικιωμένη κυρία στο μπροστινό αμάξι να πεταχτεί μέχρι την οροφή. Η μαμά δεν κάνει ποτέ τέτοια πράγματα, είναι πάντα ευγενική και γλυκιά με όλους. Τώρα όμως τα μάτια της γυάλιζαν κι εγώ και ο Μάρκος σε όλη τη διαδρομή φοβόμασταν μην τρακάρουμε ή χτυπήσουμε κανέναν. Έκανε λες και παίρναμε μέρος σε ράλι.

«Μάλλον δεν της αρέσει καθόλου ο παππούς!» μου ψιθύρισε στο αυτί ο Μάρκος κι έβαλε τα γέλια, με τα γατίσια πονηρά του μάτια ν' αστράφτουν.

«Σώπα, καλέ!» του απάντησα ειρωνικά. «Πώς το κατάλαβες;»

Ένα πράγμα ήταν σίγουρο, θα το διασκεδάσαμε με την ψυχή μας.

3

Φτηνά τη γλιτώσαμε;

ΕΚΕΙΝΗ Η ΕΒΔΟΜΑΔΑ, μέχρι την ημέρα που θα ερχόταν ο παππούς, πέρασε με απίστευτη ένταση, άγριες ματιές και κρυφές συζητήσεις των γονιών μας.

Ο μπαμπάς, πάντα περιποιημένος και καλοντυμένος, μια μέρα πήγε στη δουλειά χωρίς σακάκι και μια άλλη φόρεσε πράσινη γραβάτα πάνω από το θαλασσί πουκάμισό του κι έβαλε άλλο χρώμα κάλτσες σε κάθε πόδι. Άντε μετά να πείσεις τον πελάτη να αγοράσει κάτι άμα σε δει ντυμένο έτσι. Η μαμά, που συνήθως είναι η προσωποποίηση της προσοχής, έβαλε στη ζύμη για την πίτσα σαπούνι σε φλούδες αντί για νιφάδες πατάτας, τράκαρε το φορτηγάκι του γαλατά κι έπλυνε τα δόντια της με μια κρέμα με οξείδιο ψευδαργύρου, σαν αυτή που μας έβαζε αν κοκκίνιζε ο ποπός μας όταν ήμασταν μωρά.

Για να μη σας τα πολυλογώ, με το να περπατάνε στις μύτες των ποδιών και να προσπαθούν να μην τσακώνονται, εγώ κι ο Μάρκος λίγο έλειψε να πάθουμε καμιά δηλητηρίαση.

«Σήμερα έρχεται!» μας είπε η μαμά με πρόσωπο τα-

λαιπωρημένο μετά από τέσσερις μέρες αϋπνίας. Ο μπαμπάς πήρε μια μέρα άδεια για να τον υποδεχτεί.

Εγώ κι ο Μάρκος τον κατασκοπεύαμε την ώρα που έκανε πρόβες μπροστά στον καθρέφτη του μπάνιου προσπαθώντας να πάρει αυστηρό ύφος: «Πατέρα, λυπάμαι, αλλά εγώ και η Βερόνικα το συζητήσαμε, είναι αδύνατον να μείνεις στο σπίτι μας, γι' αυτό θα σε παρακαλούσα να...».

Είχε κι άλλες εκδοχές, του τύπου: «Γεια. Όπως ξέρεις τώρα έχω τη δική μου οικογένεια κι αυτό σημαίνει ότι έχω πολλές ευθύνες! Γι' αυτό θα σε παρακαλούσα...».

Με λίγα λόγια, άλλαξε λίγο την αρχή, το πώς και το γιατί, αλλά το *γι' αυτό θα σε παρακαλούσα* έμενε ίδιο κι απαράλλαχτο. Ο παππούς μου θα έπρεπε να φύγει προτού καλά καλά μάς γνωρίσει.

Τα μεσάνυχτα ο παππούς δεν είχε έρθει ακόμα. Εξαντλημένοι από την αναμονή, ο μπαμπάς και η μαμά έμειναν ξύπνιοι μέχρι τη μία το πρωί. Τζίφος.

Την επόμενη εβδομάδα τη θυμάμαι σαν ταινία: η μαμά ήταν λαμπερή, μας έφτιαχνε κάτι τηγανίτες ειδικές για χορτοφάγους, μας χάραινε συνεχώς, μας διάβαζε παραμύθια το βράδυ για καληνύχτα. Ο μπαμπάς είχε ξαναβιώσει, σφύριζε χαρούμενος, δε συνδύαζε παράταιρα τα ρούχα του και ξανάγινε προσεκτικός και χαμογελαστός όπως ήταν πάντα.

Πέρασε άλλη μία εβδομάδα και ο μπαμπάς ήρθε μια μέρα στο σπίτι με ένα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα για τη μαμά. Στο σημείωμα είχε γράψει: «Φτηνά τη γλιτώσαμε! Σ' αγαπώ!».

Απ' ό,τι έλεγαν, ο παππούς ήταν μια ζωή... στον κόσμο του. Όμως είχαν να τον δουν έντεκα χρόνια, από τον γάμο τους δηλαδή, με εξαίρεση την κηδεία της γιαγιάς, που είχε γίνει στη Γένοβα. Εγώ τότε ήμουν πολύ μικρή, κι έτσι δεν τον θυμάμαι. Ο μπαμπάς τού είχε στείλει ένα τηλεγράφημα για να τον καλέσει στη βάφτιση του Μάρκου, ο παππούς έστειλε κι εκείνος ποιος ξέρει τι δώρο, μόνο που δεν εμφανίστηκε ποτέ. Σιγά λοιπόν μη σκεφτόταν την οικογένειά του ένας τέτοιος τύπος.

Εκείνο το βράδυ με τα τριαντάφυλλα, ο Μάρκος, που καταγράφει τα πάντα στο μυαλό του, εμφανίστηκε με ένα

αγγελικό χαμόγελο κι από το πουθενά έκανε μία από τις κλασικές άσχετες ερωτήσεις του: «Ο παππούς είναι αγριάνθρωπος;».

Ο μπαμπάς τον κοίταξε χαμογελώντας του απορημένος: «Πώς σου ήρθε τώρα αυτό; Και βέβαια δεν είναι αγριάνθρωπος».

«Η μαμά είπε ότι είναι κακός μπελάς, συμφορά και αγριάνθρωπος!» συνέχισε ο Μάρκος.

Η μαμά χαμήλωσε το βλέμμα της και κοίταξε το πιάτο της. «Εμ, ήθελα να πω... ε, ναι, εννοούσα απλώς ότι είναι ψηλός και δυνατός και... ποιος θέλει ένα κομμάτι κέικ;»

Όταν κάνουν έτσι οι μεγάλοι, σημαίνει ότι δεν ξέρουν τι να απαντήσουν.

«Πού είναι ο παππούς;» συνέχισε ο Μάρκος τις ερωτήσεις του.

Κι εκείνη τη στιγμή, αντί για απάντηση, ακούστηκαν τρεις δυνατές βροντές στην πόρτα και μια κεφάτη και βροντερή φωνή: «Να με κι εγώ! Πού είστε, καλέ;».